

Pamatęs Bevardį, Federigas jį pasitiko maloniu, linksmu veidu ir išskėstomis rankomis tarytum laukiamą svečią; „aš jau seniai ir ne kartą turėjau aplankyti jus“.

„Jūs mane? O ar nežinote, kas aš?
Ar teisingai jums pasakė mano vardą?“.

„Leiskite man, – tarė Federigas, staiga švelniai paėmęs Bevardį už rankos, – leiskite man paspausti šią ranką“. Sulig tais žodžiais jis apsikabino Bevardį; tas, mėgindamas ištrūkti, valandėlę priešinosi, bet paskui pasidavė, tartum nugalėtas tos karštos meilės, ir taip pat apsikabino kardinolą. Ištrūkęs iš kardinolo glėbio, sušuko: „Dievas tikrai didis! Dievas tikrai gailestingas! Dabar aš pažįstu save, žinau, kas aš“.

„Nemanykite, kad aš šiandien pasitenkinsiu tuo jūsų atsilankymu. Jūs sugrįšit, ar ne tiesa?“.

„Ar sugrįšiu? - atsakė Bevardis - Jeigu jūs mane ir išvytumėte, aš kaip elgeta atkakliai stovėčiau prie jūsų durų. Aš turiu kalbėtis su jumis, klausytis jūsų ir matyti jus! Jūs man reikalingas!“

Alessandro Manzoni, *Sužadėtiniai*

Caravaggio, *Piemenų pagarbinimas* (fragmentas), 1609.
Mesinos regioninis muziejus, Italija. © A. Dagli Orti/Scala, Florencija

Krikščioniškasis susitikimas įgyja susitikimo su fizine, kūniška, sudaryta iš laiko ir erdvės tikrove, formą. Tai susitikimas su esančia, gyva, visiškai žmogiška tikrove, kurios visa apimanti prasmė yra būti regimu Kristaus, Dievo, tapusio žmogumi, buvimo ženklų nepastovioje žmogiškoje kasdienybėje. Šis susitikimas yra tai, kas nuolatos traukia mūsų gyvenimą, suteikia prasmės mūsų egzistencijai ir ją apibendrina. Už šio susitikimo ribų nėra jokio šaltinio, iš kurio kyla naujovės gyvenime suvokimas.

Luigi Giussani